

Phật Pháp Thiết Thực Cụ Thể (Chuyên Ngữ Pháp Âm : Cư Sĩ Hoàng Việt)

Hôm nay mấy con đến thăm Thầy, Thầy đang kiểm ở cái lớp bên kia mấy con. Cô Út báo cho biết là mấy con về tu viện, thăm tu viện. Hôm nay Thầy đến Thầy thăm mấy con. Cố gắng mấy con. Hôm rầy, cách đây một năm, Thầy ra khỏi tu viện để chuẩn bị cho các lớp học sau này có căn bản mấy con. Chứ không phải là bỏ tu viện đâu. Thầy chuẩn bị cho cái tu viện nó vươn mình nó đi lên. Chứ bây giờ Thầy cứ ở trong này, coi như là dạy chung chung, nó không thành cái lớp học được. Cho nên vì vậy mà trong cái sự cố gắng suốt một năm nay, cho nên Thầy có xây dựng một cái khu, cái khu để chọn lấy những cái người nào mà có thể đủ sức xả tâm để dẫn dắt cho họ tu để có đủ tứ thần túc, tức là bốn cái lực như thần, để họ làm chủ sự sanh già bệnh chết của họ. Họ muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống. Để nói lên sự Phật Pháp cụ thể, chứ không phải là nói chung chung. Từ lâu tới giờ có biết bao nhiêu người theo Phật giáo mà có ai làm chủ được sự sống chết của mình, muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống, mà lúc nào thân có bệnh thì đẩy lui được bệnh ra khỏi thân thì mấy con thấy đạo Phật nó thực tế cụ thể bằng cái phương pháp, bằng cái chương trình tu học nó có từng Pháp, chứ không phải là muốn vô tu một Pháp đến cuối cùng để chứng đạo thì không bao giờ có điều đó. Đạo Phật 37 phẩm trợ đạo 37 cái Pháp để tu, từ cái Pháp Thấp cho đến cái Pháp cao, cho đến cái Pháp mà luyện tới cái nội lực trong thân tâm của chúng ta có một cái lực rất là siêu việt. Nghĩa là mình làm chủ ...coi như Thầy muốn chết hồi nào chết muốn sống hồi nào sống, nhờ cái lực của thân tâm của mình mới làm chủ được. Chứ không phải nói mà mình không luyện được, mà mình luyện được.

Thì đó là cái phương pháp, cái phương pháp của đạo Phật, Bát chánh đạo có 8 lớp mấy con. Mà 5 lớp đầu tiên của nó từ Chánh Kiến cho đến Chánh Mạng, nó là cái lớp, cái lớp để học đạo đức, để học giới luật để sống trong đời sống giới luật đức hạnh. *Như mấy con có đọc sách của Thầy vừa rồi, Thấy triển khai 5 giới luật của đức Phật mà các con là cư sĩ đó, các con vào thọ tam quy ngũ giới đó, thì mấy con đều thọ ngũ giới hết, nghĩa là 5 giới. Nhưng mà 5 giới đó thuộc về đức nhân bản, cái đức gốc của con người. Một con người phải có đức hiếu sinh, chúng ta thấy rõ ràng là khi mình sinh ra thì mình phải thương cha, thương mẹ, thương anh, thương em, thương dòng họ của mình, thương những người xung quanh mình nữa, đó là cái đức hiếu sinh mấy con. Nhưng cái thương đó mới chỉ là nhất hướng chứ không phải là đa hướng. Cho nên cái thương đó mà nếu không khéo thì nó sẽ khổ đau. Tại sao thí dụ như bây giờ trong gia đình mình mà cha mẹ hay là con cái đau thì cha mẹ phải khổ. Các con thấy cái đau của người con chứ đâu phải cái đau của người cha, người mẹ mà người mẹ, người cha phải khổ. Đó là nhất hướng mấy con. còn nó đa hướng nó không khổ, nó thương mà nó không khổ. Còn trái lại nhất hướng thì nó sẽ khổ, nó sẽ khổ mấy con. Cho nên vì vậy đó, cho nên Phật dạy rất rõ cái đức hiếu sinh tức là cái đức không giết hại chúng sanh. Còn mình giết hại, mình ăn thịt chúng sanh mình đâu có bình đẳng mấy con, tức là mình thiếu cái đức bình đẳng. Bởi vì cái sự sống nó phải bình đẳng, Thầy sống cũng như các con, cũng như quý Phật tử đều sống bình đẳng với nhau. Thì con vật kia: con kiến, côn trùng, tất cả những loài vật, con cá, con voi đều là có sự sống bình đẳng giống như nhau hết, cũng muốn sống chứ không có con vật nào muốn chết. Nhưng tại sao chúng ta lại nở tâm lại cắt cổ, đập đầu nó, rồi làm thịt, làm thực phẩm để mà ăn. Như vậy chúng ta có bình đẳng trên sự sống không? Không bình đẳng, chúng ta là con người thiếu đức bình đẳng. Các con thấy không, cho nên cái sự tại sao đức Phật dạy chúng ta giới thì nói giới cấm chứ sự thật đạo Phật không có cấm mà khuyên không nên giết hại chúng sanh chứ không phải cấm sát sanh. Nó đâu phải pháp luật, đạo Phật phải tự nguyện tự giác, tự nguyện tự giác cho nên cái lời khuyên chứ không phải cấm. Cho nên cái giới cấm là của các tổ đặt ra để cấm. Còn riêng trong đạo Phật giới kinh thì khuyên chúng ta không nên giết hại chúng sanh, không nên ăn thịt chúng sanh, vì chúng ta phải là con người có đạo đức thì cái đức bình đẳng sống phải tôn trọng sự sống của nhau. Thấy tôn trọng sự sống của Thầy, thì Thầy sẽ tôn trọng sự sống của các con. Còn Thầy tôn trọng sự sống của Thầy, ai chạm đến sự sống của Thầy là Thầy mạt sát sự sống của người khác là như vậy chưa phải là đức lễ, đức cung kính, tôn trọng. Vợ chồng trong gia đình*

mà biết tôn trọng thì chồng không bao giờ đánh vợ, mà vợ không bao giờ chửi chồng. Thành ra hạnh phúc trong gia đình rất là hạnh phúc, đó là đức lễ, đức cung kính tôn trọng nhau. Các con thấy chỉ có cái đức lễ không mà gia đình người ta hạnh phúc. Đó là trong vấn đề học đạo đức, mà học đạo đức thì phải thông suốt những cái điều đó. Cho nên nó đem lại sự hạnh phúc rất lớn, đem lại sự bình an cho chúng ta. Đây là vấn đề có đạo đức thôi. Mà đạo đức thì các con thấy đạo Phật có ba cấp tu học. Cấp thứ nhất là Giới luật, thì tức là học Giới luật chứ gì, đức hạnh chứ gì. Cấp thứ hai là Thiên định, cấp thứ ba là Tuệ. Thì ba cấp rõ ràng, cấp thứ nhất không học mà nhảy lên học cấp Thiên định thì mấy con Thiên định gì. Đó là mấy con tu sai. Hầu hết là người ta không học cấp giới cho nên giới luật không có đúng. Ăn ngày ba bốn bữa mà ngồi đây tu Thiên định thì thiên định gì, đó là thiên sai, không đúng. Cho nên còn ăn phi thời còn ngủ phi thời thì không bao giờ có thiên định được, cho nên chúng ta phải sống cho đúng giới luật, đức hạnh. Bởi vì phi thời là sai Pháp rồi. Mình đã tự làm khổ lấy mình, một ngày ăn ba bữa là các con tự giết các con. Tại sao, tại vì mình ăn nhiều là thân mình bị bệnh. Mấy con nghĩ ăn nhiều là khỏe à? Không, tại sao mấy con ăn nhiều mấy con đi vào nhà thương, mấy con đi bác sĩ, còn Thầy ăn ngày 1 bữa mà Thầy không đi bác sĩ, không vào nhà thương, là sao vậy? Mà khỏi tốn tiền nhiều nữa. Ăn ngày có 1 bữa đâu có ăn nhiều được. Còn mấy con ăn ba bốn bữa thì nó phải tốn nhiều hơn chớ, nhưng tại sao mấy con tốn tiền thuốc, còn Thầy sao không tốn tiền thuốc. Mà Thầy không ăn thịt chúng sanh nữa lẽ ra thịt chúng sanh bỏ chớ, mà sao lại mấy con bệnh. Còn Thầy ăn rau cải, tương dưa, rau muối, nó đâu có gì bỏ đâu, nhưng mà Thầy nghĩ con bò nó ăn cỏ không nó cũng mập, nó cũng khỏe, nó có sữa cho mấy con uống nó gọi là sữa bò. Vậy thì cỏ nó có bỏ nó mới thành ra sữa đó chớ. Cho nên Thầy nói ăn thực phẩm thực vật rất tốt chứ đâu có sao đâu, nó đâu có sự đau khổ của loài vật mấy con. Cho nên hôm nay về giới luật đức hạnh thì chúng ta phải học đạo đức hiếu sinh, đạo đức nhân bản, thì trong cái nhân bản đó là gốc. *Còn nếu mà chúng ta không học đạo đức, thì chúng ta chỉ là một loài động vật thôi mấy con. Nó cũng hung ác, nó cũng dữ tợn, con người mặt mày thì con người nhưng cái tâm của chúng ta là tâm của loài động vật. Cho nên mới có cái đạo đức nhân bản, nhân bản có nghĩa là cái gốc của con người. Mà cái người nào không sống cái đạo đức đó cái gốc con người nó mất đi, rồi còn thêm cái đạo đức nhân quả nữa. Nhân quả là 10 cái điều thiện, thập thiện mà thập ác nó là điều làm ác, làm ác tức là làm khổ mình làm khổ người thì nó gây cái nhân quả xấu, nó làm cho mình khổ, người khác khổ.* Thì các con thấy đạo Phật dạy rất kỹ. Bây giờ các con thấy học 5 giới của đức Phật là 5 cái đức. Năm cái đức kể rồi thì mấy con phải học kể nữa, là mấy con học 10 cái đức nhân quả, về ý nó có ba, về thân nó có ba, về khẩu nó tới bốn lặn, bốn cái điều ác của nó. Cho nên vì vậy mà chúng ta phải học những cái đạo đức nhân quả, cho nên vì vậy mà hành động thân miệng ý của chúng ta không bao giờ làm khổ mình khổ người. Mà không bao giờ làm khổ mình khổ người thì nó là đạo đức, làm sao nó có làm điều ác đâu, cho nên nó đâu có thọ lãnh quả khổ. Các con thấy chưa, học đạo đức không nó đã được giải thoát rồi. Cho nên giới, *mà khi mà đạo đức như vậy rồi cái tâm của mấy con sẽ xả được tham sân si, nó ly dục ly ác pháp. Cho nên tâm nó sẽ Bất động, thanh thản, an lạc, vô sự. Lúc nào các con thấy tâm mình nó cũng yên ổn, nó không buồn phiền, nó không giận hờn ai hết. Mà bây giờ mấy con có khởi tâm buồn phiền giận hờn lo lắng đó là ác pháp, nó thuộc về nhân quả rồi. Cho nên mình biết kê ra thì mình thấy đây là mình thiếu đức thương mình, cho nên mình tự làm khổ lấy mình.* (8:55)

Mình lo rầu mình sợ hãi là mình thiếu đức thương mình rồi, mình làm khổ mình. Cho nên từ đó mình suy ra với cái ý thức của chúng ta, suy ra chúng ta biết lúc nào chúng ta đã ở trong ác pháp, mà lúc nào chúng ta được ở trong thiện pháp. Do đó, tâm chúng ta lúc nào cũng có được cái sự hiểu biết, cho nên nó đã ly dục ly ác pháp, nó làm cho tâm chúng ta không còn ở trong ác pháp nữa, thì mấy con đã giải thoát.

Đối xử với nhau là phải xem cái sự sống bình đẳng với nhau cho nên chúng ta cung kính và tôn trọng sự sống của mọi người tức là cung kính tôn trọng sự sống của mình. Các con thấy hạnh phúc không? Có gì đâu, phải học, mà không học thì mấy con có hiểu hông? Hờ chút bây giờ Thầy nói như thế này. Nếu mấy con không học tiểu học thì mấy con không thể lên trung học học được. Mà không lên trung học học được thì mấy con lên đại học làm sao học được. Cho nên buộc lòng muốn hiểu biết thì phải học. Những đứa bé, đứa cháu mà không học thì nó làm sao nó biết đọc, biết

viết. Nó phải học rồi nó mới biết học biết viết rồi làm toán rồi mới làm văn rồi mới lên học cao hơn nữa. Có như vậy cái trình độ kiến thức về văn hóa thì nó mới càng ngày càng tiến triển.

Còn hôm nay mấy con không học đạo đức, nói đạo đức nhân quả nhân bản mấy con không biết nói nhân quả nhân bản như thế nào. Bây giờ nghe Thầy nói đạo đức hiếu sinh, đạo đức ly tham, đạo đức chung thủy...tôi cùng thời từ hồi giờ đâu có nghe cái danh từ này bao giờ, nhưng mà sự thật nó là sự thật, là một sự thật đạo đức. Mà đạo đức, nó tạo cho mình có cái trách nhiệm, bổn phận thương mình thương người, mình phải giữ gìn đạo đức để cho mình xứng đáng làm con người. Mình không giữ gìn đạo đức thì mình không xứng đáng làm con người bởi vì mình luôn làm khổ người khác, làm khổ mình làm khổ người khác và làm khổ chúng sanh. (10:42) *Thì đó là không xứng đáng làm một con người, con người phải xứng đáng. Mà nếu làm người cho xứng đáng làm con người thì làm Thánh nó không khó. Cho nên trời thiên định là bậc Thánh rồi mấy con, là bậc Thánh* . Tại sao làm người phải có đạo đức? Mà đạo đức xong rồi thì chúng ta mới tiến tới một cái giai đoạn tu tập thiên định thì tâm mấy con Bất động, thanh thản, an lạc, vô sự, thì Thầy sẽ dạy mấy con tu trong tứ niệm xứ. Phải hông mấy con thấy không? Ở trong tứ niệm xứ mấy con giữ được cái tâm Bất động này kéo dài 6 tiếng đồng hồ, 12 tiếng đồng hồ. Sau khi cái tâm Bất động này được kéo dài mà không một cái niệm nào khởi mà không bị ức chế tâm, tại vì trên tứ niệm xứ mà đâu ức chế tâm được. Còn bây giờ mấy con nung hơi thở hít ra hít vô hoặc niệm Phật thì đó là mấy con ức chế cái ý thức mấy con đừng có khởi niệm chứ đâu phải là mấy con tu, mà cái đó đi về đâu? Nó đâu có đi về đâu đâu, nó đâu có giải quyết cái tâm tham, sân, si của mấy con được đâu. Các con thấy chưa? Còn ở đây chúng ta học hiểu về đức hạnh. Bây giờ cái người đó đó, họ chửi mình nhưng mình nghĩ đây là nhân quả, tội nghiệp cho người đó, tại sao vậy? Họ không hiểu, họ không hiểu tức là họ chửi mình tức là họ làm ác chứ gì. Chửi mắng người ta là làm ác chứ gì. Do đó chúng ta đã hiểu vậy chúng ta thương cái người đang chửi mình. Mà đang chửi mình, mình biết thương họ thì tha thứ những lỗi lầm của họ. Tìm mọi cách gần gũi họ chứ không phải thấy họ chửi mình, ông này dữ tợn quá thôi tránh ông đi đi, để không cứ gặp ông mắng ông chửi, mình tránh xa. Còn trái lại mình thương họ, mình tha thứ họ, mình tìm mọi điều kiện để gần gũi họ để giúp họ trở thành người tốt. Có phải hông mấy con? Thấy không? Cái đó là cái đức hiếu sinh của mình mà. Thì như vậy trở thành cái xã hội toàn là thương yêu nhau, không có người nào ghét nhau thì làm sao mà có cái sự mà giận hờn phiền não với nhau đâu. Và trong khi đó chúng ta học cái đức ly tham thì còn có ai mà trộm cướp, còn có ai cướp của cái giựt của người khác làm của mình đâu. Bởi vì mình ly tham, mình không còn tham muốn, mình lấy bằng mồ hôi nước mắt của mình làm ra của cải, làm ra sự sống. Chứ không khéo nghĩ mưu này, kế kia để lấy tiền của người khác, như vậy là mình không công bằng trong sự sống. Lấy của người ta, lấy mồ hôi nước mắt người ta làm sự sống của mình thì mình có công bằng trong cái sự sống của nhau không? Không. Cho nên học đức ly tham thì chúng ta hiểu được rất rõ. Vì vậy mà chúng ta hoàn toàn là con người ly tham, không tham lam của ai hết. Xã hội làm sao có cướp giựt, giết người. Các con thấy chưa? Cái đạo đức nó lợi ích đến mức độ như vậy. Thì các con thấy, trong cái sự mà khi mà bước vào cái lớp học, Thầy nói như thế này, cái đức cẩn thận của chúng ta thôi, thì dép chúng ta phải để đâu ngay hàng thẳng lối đó. Người nào cũng cẩn thận thì có người nào mà quăng dép nửa nghiêng bên này chiếc, bên kia chiếc không? Không có. Đó là đức cẩn thận của chúng ta. *Khi bước vào cái lớp học này thấy các con có cẩn thận hay không Thầy nhìn đôi dép của mấy con là biết rồi. Cái người cẩn thận là bước vào, thì người ta cẩn thận cho nên vì vậy mà người ta đâu ngăn nắp đến đấy. Vào trong cái nhà mấy con mà thấy quần áo giắt bên đây cái biết rồi thiếu cẩn thận, không có đức cẩn thận. (13:42)*

Cho nên xô bồ, xô bộn, còn vào cái nhà của mấy con mà thấy đâu ngăn nắp đó là cái người này có cẩn thận. Mà khi cẩn thận như vậy, mà khi mà mấy con sử dụng giao thông ở trên đường bộ thì đức cẩn thận giao thông trên đường bộ kèm theo hiếu sinh ở trên đó lòng thương yêu mình không làm khổ mình khổ người thì coi như mấy con lái xe hay đi bộ đều đúng luật giao thông. Làm sao tai nạn xảy ra giao thông, mà hằng ngày bây giờ tai nạn xảy ra giao thông như vậy là thiếu đức cẩn thận, lái xe ẩu, lạng lách ẩu cho nên mới xảy ra tai nạn cho người ta chết gây đau khổ. Của cải tài sản bị hư hao trên cái vấn đề tai nạn giao thông rất nhiều đó là mình thiếu đức cẩn thận, mà không học đức cẩn thận thì mấy con đâu biết. Cũng như bây giờ mấy con nghe Thầy nói rồi, sau này mấy con đến nhà ai, người nào mấy con để đôi dép ngay thẳng rồi mới bước vào nhà thì người

ta vẫn thấy một cái gương hạnh đức hạnh cẩn thận. Rồi từ cái chỗ mà hành động nhỏ này cho đến khi một cây chổi quét nhà rồi thì mấy con không phải ném bỏ đại đâu. Tìm cái chỗ giắt cây chổi này đang hoang để cây chổi này bảo vệ được thà nó lâu dài còn mấy con quăng ném bậy, (14:55) hoặc là dựng nó đại nơi đây thì nó bị co đi thì cái vật dụng này thời gian sau mấy con bị tổn hao tiền hơn nữa. Các con thấy một cái đức nó giúp chúng ta biết bao nhiêu cái sự lợi ích của chúng ta.

Cẩn thận mà khi cầm nắm tất cả mọi cái có một con vật con kiến gì đó thì chúng ta tránh liền chúng ta không có để va chạm vào cái sự đau khổ của loài vật xung quanh chúng ta. Những con vật xung quanh chúng ta đó đều là những người thân chúng ta. Bởi vì cái tình cảm thương yêu của những người thân của mình khi chết đi họ chưa có lia chúng ta đâu. Vì vậy mà cái từ trường nhân quả đó sanh ra những loài vật xung quanh chúng ta, vậy mà chúng ta nở tâm cắt cổ con gà, đập đầu con cá mà ăn thịt thì mấy con nghĩ sao? Mấy con có phải mấy con ăn thịt người thân của mình không? Mấy con đâu qua cái lớp nghiệp mấy con đâu có biết là ông bà cha mẹ của mình chết mà sanh ra đó. Cha mẹ mình chết đâu phải có linh hồn mà sanh một người. Nó là cái từ trường nó sanh ra biết bao nhiêu con người không, biết bao nhiêu con vật không? Các con đâu hiểu được nhân quả, một hành động ác, một hành động dữ của mấy con nó cũng thành ra một cái từ trường, nó tương ứng thì nó sanh ra biết bao nhiêu người không? Các con có thấy một cây xoài nó cho mấy con một trái không hay là cho nhiều trái? Thì nhân quả nó phải nhiều chứ sao làm sao nó ít được. Nó là cái quy luật của nhân quả chứ không thể nào có một linh hồn. Từ lâu tới giờ người ta cứ nghĩ một con người có một linh hồn. Rồi mình chết đi, thì cái linh hồn đó tiếp tục đi tái sanh, cho nên nó có một người à, không có 2, 3 người được. Nhưng mà không ngờ một người chúng ta đang sống nè, chúng ta đã tạo biết bao nhiêu điều ác nó tích lũy từ trường ở trên không gian, khi chúng ta bỏ thân này nó tương ứng tất cả những từ trường đó nó sẽ tương ứng điều ác nó sanh ra trong nhà ác nó sanh ra những con người ác. Mà chúng ta sống thiện thì nó tương ứng với những người thiện nó sanh ra những con người thiện. Các con thấy chưa? Đó là quy luật của nhân quả mà. Trái ớt thì phải ra trái ớt cay, mà trái xoài phải ra trái xoài ngọt (16:50), chứ mấy con làm ác mấy con biểu ngọt ngọt sao được, nó phải cay như trái ớt chứ. Đó là cái qui luật nhân quả như vậy rồi, nếu mà chúng ta không học thì làm sao chúng ta hiểu. Nhiều cái sự thật mà với cái ý thức của chúng ta hiện giờ để tìm hiểu thì chúng ta không thể tìm hiểu được. Với con mắt này mà cách vách mấy con nhìn ra ngoài mấy con không thấy? Với con mắt này mấy con nhìn suốt trên không gian mấy con đi tìm ngôi sao giờ này thì mấy con không bao giờ thấy sao. Nhưng mà với con mắt này với một cái người tu mà người ta có tam minh thì giờ này người ta vẫn thấy cái ngôi sao ở đâu, li ti ở chỗ nào người ta vẫn thấy. Không phải mặt trời làm che khuất người ta được. Cách vách người ta vẫn thấu suốt bên ngoài ai đứng ai ngồi ai làm gì bên ngoài người ta thấy được. Thấy cũng con mắt như mấy con nhưng mà tại sao con mắt Thầy làm được mà con mắt của mấy con không làm được. Tại vì mấy con chưa biết triển khai nó. Mấy con chỉ biết triển khai nó theo ý thức của mấy con thôi, nó hoạt động theo cái tầm vóc hiểu biết của mấy con, ở trong cái sự cạn kiệt của bộ óc điều khiển nó, cho nên bây giờ cách vách mấy con không thấy bên ngoài, không biết gì bên ngoài xảy ra hết. Cũng con mắt này mà Thầy dừng lại những hoạt động của ý thức của nhãn thức đi, thay thế bằng cái thức khác bằng cái sự hoạt động khác của các tế bào não của Thầy, sự hoạt động của nhóm khác nó làm cho con mắt này mà Thầy nhìn thấu suốt cái vách, nhìn suốt dưới lòng đất này mà biết hài cốt người ta chôn cũng như mà các nhà tường, các nhà ngoại cảm mà các con thấy như cô Bích Hằng đó. Đó là các nhà ngoại cảm dùng tường mà thấu suốt. Còn Thầy thì không dùng nó đâu, mà Thầy dùng sức lực của Tam Minh, Thiên nhãn minh mà Thầy nhìn suốt dưới lòng đất Thầy biết ngay đó là hài cốt của người, nó sâu hơn và nó vi diệu hơn. Cô Bích Hằng không thể nhìn suốt cái vũ trụ này được mà Thầy có thể nhìn suốt vũ trụ được. Thì mấy con thấy đó, cũng là đôi mắt thôi, nó bình thường ai cũng có, nhưng mấy con không biết sử dụng. Thầy cho một cái máy vi tính, mà không chỉ các con điều khiển hướng dẫn thì mấy con bấm lung tung mấy con chẳng ra cái thứ gì hết. *Có phải không? Đầu óc của mấy con, bây giờ mấy con có bộ óc đó nhưng đầu óc mấy con mấy con làm được cái gì đâu. Nhiều khi cái đạo đức mấy con còn chưa thông suốt nữa, để cứu mình để đừng làm khổ mình làm khổ người khác. mấy con chưa đủ khả năng để mà làm chủ được mình.*

Như nãy giờ Thầy nói cái sự sống nó bình đẳng, thế mà mấy con thấy mấy con vẫn còn ăn thịt chúng sanh được thì mấy con thấy như thế nào? Cái đức hiếu sinh mấy con thấy đủ chưa? Chưa.

Cho nên từ khi chúng ta bước chân vào đạo Phật là ngay cái giới luật mà chúng ta đã thọ của người cư sĩ đó là không nên sát sanh chúng sanh. Cái đức hiếu sinh đầu tiên, nhưng mà người ta chỉ dạy mình không nên giết hại chúng sanh thôi chứ người ta chẳng nói gì hết. Nhưng cái lòng thương yêu của chúng ta mà, tức là cái lòng thương yêu chúng ta thương yêu sự sống. Cái giới luật đó là cái thương yêu sự sống, cho nên chúng ta học, chúng ta thông suốt từ đó chúng ta nở lòng nào mà chúng ta cầm miếng thịt, gắp cái thực phẩm mà bằng thịt động vật mà chúng ta bỏ vào miệng chúng ta ăn được! Cái lòng thương yêu chúng ta nở lòng nào được! Mấy con thấy hông? Cho nên trong cái sự tu tập của chúng ta đâu phải những người ăn chay người ta chết hết sao, người ta bệnh đau hết sao? Người ta ăn thực phẩm thực vật, người ta ăn ngày một bữa mà người ta vẫn khỏe mạnh. Bằng chứng như Thầy, tám mươi mấy tuổi rồi, mấy con thấy Thầy khỏe hông? Hay là Thầy lụm cùm. Như mấy ông già ăn thịt kia còn lụm cùm lắm mấy con. Tại sao họ ăn nhiều quá mà sao lại yếu đuối như vậy, đi rờ rờ như vậy. Còn Thầy ăn ngày bữa mà sao Thầy đi khỏe khoắn như vậy. Tiếng nói Thầy này giờ mấy con có nghe ròn rảng không hay nói như cái người bệnh. Có phải không mấy con thấy, tại sao cái người tu tập như vậy mà tại sao chúng ta không biết. Thầy có hạnh phúc không mấy con? Ai chửi Thầy có giận không? Không. Như vậy Thầy là người quá hạnh phúc còn gì. Hôm nay có duyên mấy con về đây, trong cái giây phút này là giây phút mà Thầy đã đem hết sức của mình ra để sắp xếp lớp cho từng người, người nào đứng lớp nào để mà đưa cho họ đi vào cái sự tu tập giải thoát thật sự hoàn toàn. Thí dụ như người lớp thấp thì ở lớp thấp, người ở lớp cao thì ở lớp cao, người cao hơn nữa để luyện Tứ thần túc thì sắp họ vào cái lớp luyện tứ thần túc đâu ra lớp này. Cũng như lớp một ra lớp một, lớp hai phải ra lớp hai, trình độ đó phải tương ứng lớp đó để cho họ học tu để cho kết quả nhanh chóng chứ không kéo dài cái thời gian từ năm này đến năm khác được. Đạo Phật đã xác định cho chúng ta bắt đầu từ vào tu cho đến khi chúng đạo thì có 7 năm mà thôi. Thế mà 25 năm ở Tu viện Chơn Như này mấy con thấy có người nào chứng đạo chưa? Như vậy rõ ràng là cái trách nhiệm đó Thầy phải chịu trách nhiệm trước đệ tử của mình. Và đồng thời mà những người đệ tử mà làm biếng không tu hành, lo ngủ lo ăn phi thời, lo lén lút nói chuyện bậy bạ do đó là trách nhiệm đệ tử. Thầy dạy bảo độc cư tu hành thì họ lại nói chuyện. Thầy bảo ăn ngày một bữa thì họ lén ăn thêm cái này cái kia. Thì mấy con thấy cái đó là cái lỗi của Thầy hay là cái lỗi của đệ tử. Mà hai mươi mấy năm qua xét qua cái lỗi này lỗi của ai? Mà Thầy đã hết sức mình để dạy họ, cắt từng cái thớt, từng cái nhà mà hôm nay mấy con đến cả một khu tu viện khang trang như thế này. Có đường lối đi sạch sẽ hảnh hời, nhà cửa như thế này, thế mà tu như vậy thì cái công lao mồ hôi nước mắt của Phật tử đóng góp vô đây để làm gì đây? Có phí không? Cho nên hôm nay buộc lòng thầy kiểm tra lại người nào lười biếng đuối ra khỏi tu viện. Người nào siêng năng nỗ lực quyết tâm để làm chủ sanh tử luân hồi thì ở lại tu tập, nỗ lực tu nhiệt tâm, nhiệt quyết thực sự tu.

Hôm nay mấy con đủ duyên về nghe Thầy quyết định cho một cái năm sắp tới tu viện phải đào luyện cho được những người tu chứng, chứ không phải là tu lơ mơ nữa, chứ không phải tu cầm chừng, không phải tu lấy có, tu ra tu. Nam hay nữ cũng phải thực sự. Người nào lười biếng, mà kiểm tra Thầy thấy rõ ràng lười biếng ham ăn ham ngủ là đuối liền ra khỏi tu viện. Ở tu viện thì một bữa không có được ăn phi thời, nhứt định như vậy. Còn người cư sĩ ngoài đời còn thọ bát quan trai nhất định ăn ngày một bữa. Còn ngoài những ngày thọ bát quan trai thì ăn hai bữa, ba bữa tùy theo hoàn cảnh của mấy con. Nhưng 5 cái giới luật của đức Phật lần lượt mấy con học: đức hiếu sinh, đức ly tham, đức chung thủy tức là đạo đức gia đình rồi mấy con, đức thành thật, đức minh mẫn. 5 cái đức này mấy con lần lượt mấy con học đầy đủ thì chừng đó áp dụng vào cái đức hạnh đó thì mấy con sẽ được hạnh phúc tức là sẽ được cái sự an ổn vô cùng. Một người mà giữ gìn giới nó ảnh hưởng tới cả gia đình của mình. Cũng như bây giờ mấy con có một người tu ở trong tu viện này, giữ gìn giới luật nghiêm chỉnh tức là giới luật đức hạnh đầy đủ không có vi phạm thì ảnh hưởng gia đình mấy con là không tai nạn, không bệnh tật. Bởi vì nó là một cái chùm nhân quả cho nên cái nhân quả này tốt, một người tốt trong gia đình nó kéo theo cái sự bình an cho gia đình đó. Nhưng mà các con nhớ kỹ, vô đây các con phạm giới phá giới thì gia đình các con sẽ bị ảnh hưởng. *Tai nạn xảy ra, bệnh tật sẽ đến, con không đau thì gia đình con, cha mẹ không thì anh em, con cháu bị đau. Không chạy đâu khỏi hết. Bởi vì phá giới phạm giới. Đó là cái Thiện Pháp mà không thiện Pháp thì mấy con làm sao mà chuyển được. Các con sống thiện pháp mấy con. Các con hiểu chưa? Cho nên mấy con cố gắng giữ giới thì gia đình mấy con yên ổn, và lúc nào gia đình cũng vui vẻ chấp nhận*

cho mấy con tu. Còn trái lại mấy con không có đúng, mấy con vô đây phạm giới phá giới, đi nói chuyện đầu này, đầu kia. Coi chừng gia đình mấy con xảy ra (tai nạn). Và trong gia đình của mấy con không muốn cho mấy con đi tu nữa. Phải hông? Đi tu mà về nó nói chuyện quá trời quá đất như thế này nó đâu có phải là người tu. Người ta đánh giá trị của mấy con qua cái thân hành của mấy con, qua cách sống của mấy con thì người ta biết mấy con tu có được hay không. Vô cái chùa tu vậy tu như vậy mấy chùa khác cũng vậy, tu chi cho mắc công, có lợi ích gì? Thôi về niệm Phật đi, cầu bà Quan Âm đi, bồ tát Quan Âm gia hộ cho bình an còn hơn. Để cái tư tưởng của mình dựa lưng vào đó để cho nó an ổn chứ bà Quan Âm nào mà cứu khổ cứu nạn mấy con được. Khi mấy con làm một cái điều ác, chẳng hạn bây giờ ăn trộm ăn cướp, cầu bà Quan Âm phù hộ cho công an đừng bắt bỏ tù tui, thì cái chuyện đó cái xã hội này nếu có Phật bà Quan Âm phù hộ thật sự thì cái xã hội này còn gì nữa mấy con. Đó là cái vô lý, rất là vô lý, cầu khẩn như vậy là cầu khẩn sao được. Khi mấy con làm một điều ác là mấy con cầu Phật bà Quan Âm phù hộ mấy con để không bình tật tai nạn thì cái chuyện đó vô lý hết sức vô lý. Mấy con phải làm thiện mà làm thiện thì nó đã chuyển ác rồi, mấy con đâu có tai nạn, đâu có bình tật. Do cái hành động đó mà đức Phật nói các con tự thấp được lên đi, ta chỉ là người hướng dẫn mà thôi chứ ta cứu khổ mấy con được sao. Mấy con làm ác mà biểu ta cứu khổ mấy con là cứu làm sao? Còn mấy con làm thiện là tự mấy con cứu rồi thì cần gì mà đòi hỏi ta. Các con hiểu chưa? Nhưng mà vì chúng ta không hiểu biết cho nên chúng ta nương tựa vào cái tinh thần để cầu Phật cầu đức bồ tát Quan Âm gia hộ để cho tinh thần mình an ổn trước cảnh đau khổ của gia đình mình. Có một người bệnh đau trong gia đình, đến chùa lạy Phật cầu cho cha mình hay mẹ mình hay con mình mau mạnh giỏi, Phật gia hộ cho nó bình an mạnh giỏi. Để cho tinh thần mình an ổn thôi, để rồi mình về mình lo cho con mình đi bác sĩ chứ ông Phật ông dám rờ tay vô đó không? Nếu mà ông rờ tay như vậy thì luật nhân quả sẽ xử phạt ông đó. Tội nó làm ác cho nên con nó bây giờ nó phải đau vậy đó để trả cái quả đó để cho tiền bạc nó hết, mà tại sao lại rờ vô để nó mạnh giỏi được thì nó không hao tiền bạc bây giờ nó làm giàu, tức là nó cướp giựt của người ta kia kìa, Mấy con phải hiểu điều đó, đâu có lý nào mà ông Phật ông gia hộ, đức bồ tát Quan Âm gia hộ cái kiểu vô lý như vậy được, cũng như xúi mấy con làm ác sao. Cho nên ở đây cái gì mình phải có cái trí suy luận (27:08) cái đúng cho nên không sống ở trong mê tín, không cầu khẩn ai hết. Tự mình cứu mình bằng sống thiện pháp chuyển ác pháp chứ không ai mà cứu mình đâu. Đó là giới luật đức hạnh để đem đến cái sự hạnh phúc cho mấy con. Các con hiểu chưa? Thầy xin phép uống nước, mấy con....

Cho nên đến với Thầy rồi thì mấy con đến với chùa mà cầu khẩn thì mấy con sẽ thấy Thầy nói ở đây mấy con sẽ thấy chướng chướng gì ở trong lòng các con. Còn không đến đây thì mấy con cầu khẩn ai thì cầu khẩn. Họ nói là cầu khẩn đức Phật Quan Âm phù hộ mấy con được mạnh giỏi bình yên hơn nữa, cúng cho nhiều đi thì nó bình yên hơn nữa. Nhứt là tạc tượng, nhứt là xây chùa, đúc chuông thì còn là phước báu hơn nữa, còn làm giàu hơn nữa. Mấy con nghe người ta khuyên dụ mấy con như vậy, chứ sự thật ra làm cái điều gì đó được. Các con thấy cái nước Cam Pu Chia không? Cái đền Angkor (Wat) cái nơi thờ Phật của cái nước đó, nó trả bao nhiêu mồ hôi dân của nó, dồn vô do ông vua ra lệnh, thế mà cái nước nó bây giờ như vậy, diệt chủng như vậy sao? Phước nào? Phước ở cái chỗ nào cái chùa mà là một cái kì quan của thế giới như vậy mà bây giờ cái phước nó ở đâu, hay là chúng ta ngu si, ngu muội mà bỏ tiền ra làm cái chuyện mê mờ. Ông Phật có dạy mình cất chùa to Phật lớn đâu, mà dạy chúng ta đó sống đạo đức không làm khổ mình, khổ người thì sẽ đem đến cái sự hạnh phúc, giải thoát cho nhau. Đó là cái đúng, Thì Thầy dạy mấy con, có cần mấy con phải bỏ tiền vô đây cất chùa tốt đâu. Mà đến đây, thí dụ mấy con ngồi trong cái nhà tranh vách lá như thế này, dưới bóng cây cũng mát mẻ thì cũng tốt, chứ đâu có sao đâu. Các con thấy, bình thường không có gì hết. Nhưng cái tu học của mình được hay không mình phải lo, mình cứu mình. Cho nên đến đây Thầy nói về cái giới luật đức hạnh mấy con đã hiểu.

Bây giờ tới thiền định cái này với mấy con khó hiểu quá. Tại sao một con người thế này mà tịnh chỉ hơi thở, còn nín thở hơi chịu không nổi thở khi khi, trời ơi sao nó mệt quá trời. Ở đây người ta có nín thở không mấy con? Mà người ta tịnh chỉ hơi thở, tức là hơi thở thanh tịnh mà nó ngưng, còn mấy con cái hơi thở của mấy con đó là thở danh thở lợi thở tiền, thở bạc thì làm sao nó ngưng. Thở giận thở hờn thì làm sao nó ngưng mấy con. Các con hiểu chưa? Còn người ta không giận không hờn không phiền não ai chửi mắng người ta không gì hết thì hơi thở người ta thanh tịnh. Cho

nên do đó người ta nói giới sanh định, vì vậy mà khi giới luật nó thanh tịnh rồi thì cái hơi thở nó phải thanh tịnh. Mà nó thanh tịnh thì tịnh chỉ nó dễ dàng, đâu có gì khó. Cho nên khi mà chúng ta muốn nhập tứ thiền thì chúng ta bảo: “hơi thở phải tịnh chỉ, ngưng, nhập tứ thiền” thì nó (sẽ) ngưng, nó nhập tứ thiền. Còn bây giờ muốn chết: “hơi thở ngưng, bỏ thân này, thân này không sử dụng nữa được” thì nó sẽ ngưng. Còn mấy con bảo nó nghe không? Nó tro tro nó thờ hoài, mà nó nín thở thì nó mệt. Thì như vậy, không cách nào làm chủ nó được?

Còn ở đây người ta làm chủ được. Thì như vậy rõ ràng là cái người mà đã ly dục ly ác pháp thì người ta mới luyện được cái này, người ta mới tập được cái này, người ta mới tịnh chỉ được hơi thở. Cho nên người ta nói tịnh chỉ chứ ai nói nín thở bao giờ. Người ta nói tịnh chỉ hơi thở. Vậy thì chúng ta muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống là phải tịnh chỉ hơi thở, còn nín thở là không phải. Nín thở là tự tử. Mà nín thở mà ngồi nín không được mà lấy dây thắt cổ thì nó cũng nín, còn không thì nhảy xuống nước, nó thở không được ở dưới nước thì nó cũng nín, thì đó nín thở chứ không phải là tịnh chỉ hơi thở. Các con hiểu chưa?

Cho nên cái sự tu tập chúng ta tới cuối cùng chúng ta tịnh chỉ hơi thở, để làm chủ, bây giờ muốn chết chết, muốn sống sống. Mà bây giờ tao thấy cái tuổi thọ này bây giờ nó hết rồi, thôi bây giờ tao tịnh chỉ, mấy con ra kia đào đùm Thầy cái lỗ dưới đất đi, đào cái lỗ kia xong rồi thì Thầy xuống đó Thầy nằm Thầy tịnh chỉ hơi thở ở trên này mấy con lấp đi. Làm đám ma chi cho mất công khiêng cực khổ. Mấy con thấy khỏe hông? Còn bây giờ chết rồi để mấy con bỏ vô quan tài để lên cúng bái ba, bốn ngày, khiêng lấp xuống. Đâu có bằng Thầy mạnh khỏe giờ Thầy xuống nằm, nằm xong rồi Thầy tịnh chỉ hơi thở, Thầy nói: bây giờ đó Thầy tịnh chỉ hơi thở nghe, lấp ... nghe. Bắt đầu hơi thở Thầy không thở nữa, thì lúc bấy giờ Thầy trải chiếu xong rồi ở dưới Thầy nằm ở dưới chứ có mất đi đâu, mà Thầy có tổn hao tiền bạc không? Chiếu đó Thầy trải giường thầy nằm, phải hông? Gối đó Thầy cũng trải giường Thầy nằm. Bây giờ Thầy muốn nằm ở dưới cái hầm đó để lấp Thầy thì đem chiếu đó để lấp luôn chớ để chi. Do đó Thầy nằm Thầy bảo: bây giờ Thầy tịnh chỉ hơi thở nha, mấy con lấp. Thì đưa cái cuốc, đưa cái cuốc rồi Thầy nằm tắt thở, thì mấy con cứ lấp thôi, có gì đâu. Khởi chôn, khởi khiêng thôi, khởi có kêu đạo kỳ gì hết, phải hông? Có tâm niệm gì đâu. Thầy đã nằm ở dưới rồi. Rồi sao mấy con biết hông? Đừng xây mồ xây ma, tốn. Trồng lên đó một cây xoài, mai một cái thân Thầy nó mọc nó thành phân, cây xoài nó ăn nó ra trái mấy con về hái chia nhau mỗi năm đưa trái xoài ăn phải ngọt không? Cái thân của Thầy chết nó còn lợi ích, có phải hông? Bây giờ chết (vun) lên cái ma chi, trời đất ơi nó ràng rục nó xanh đá ... nặng nề, có lợi ích gì đâu. Mà cái nắm đó là nắm đất hôi thối có gì đâu, thân này thân vô thường có gì lợi ích đâu. Các con thấy đối với cái người tu người ta rất là đơn giản. Chứ người ta không có để mấy con cực khổ, khởi cần khiêng. Thầy xuống đó nằm, mấy con chịu khó lấp, thôi có vậy thôi, chứ đừng để trên bàn thờ mấy con. Để trên bàn thờ mấy con mắc công lay. Rồi mai một nhà nước họ sẽ cấm cái bàn ngoài kia, ai vô đây rồi bắt đầu phải đóng tiền. Thì như vậy rõ ràng là cái thân Thầy ngồi đó cái thân mình ngồi đó để người ta lấy tiền chứ gì? Các con thấy, Thầy bây giờ ví dụ như Thầy vô cái nhục thân của Vũ Khắc Minh, Vũ Khắc Tường, đâu phải vô không tiền mấy con. Mấy con có ra ngoài đó chưa? Nó tiền chứ đâu phải không đâu, có phải hông? Cho nên vì vậy mà Thầy hồng có ngu đâu. Để mình chết rồi mà người ta cũng bán lấy tiền. Như vậy đâu có được, chẳng làm lợi ích cho nên như định Thầy chết, Thầy bảo đào cái lỗ như vậy Thầy xuống Thầy nằm rồi ở trên lấp, còn ai lấy tiền Thầy được, chỉ có cây xoài lấy trái chia nhau ăn thôi. Hằng năm mấy con về thăm Thầy mùa xoài, về thăm để chia cây xoài, đưa trái xoài ăn. Bây giờ Thầy sẽ ra cây xoài mới, ra một ngàn hai ngàn trái mấy con nhiều đây đưa mấy con chia lên mấy trái? Cao lắm hai ba chục trái chứ bao nhiêu. Cho nên chưa hết đâu, còn chia cả cái xóm nữa. Có phải hông, lợi ích không? Các con thấy. Mà cây xoài ăn thân Thầy lại tốt. Các con thấy chưa? Cho nên phải tu tới nơi tới chốn. Hôm nay mấy con có duyên được nghe Thầy nói về giới luật đức hạnh, nhưng mà tu tập đây là Thầy nói chung chung. Phải học, học mới thông suốt. Đức Phật đã nói những gì thông suốt cần thông suốt. Mấy con đừng có thông suốt mệnh mông mà thông suốt những điều lợi ích, đạo đức để làm cho mình được giải thoát, để mình không làm khổ mình, khổ người. Cái thứ hai, tu tập những gì cần tu tập, thì những cái Pháp nào cần tu tập chứ không phải là niệm Phật cũng là tu tập, nhưng mà tu tập những điều đó đi tới đâu, rồi bây giờ cũng ngồi thiền, ngồi thiền đi đến đâu? làm cái gì được. Nhưng mà tu tập có đạo lực để người ta làm chủ sự sống chết muốn chết hồi nào chết, muốn sống

hồi nào sống. Thầy xuống năm ít ra Thầy cũng phải có đạo lực, chứ không có đạo lực mà Thầy xuống đó năm được sao? Máy con hiểu hông? Cho nên ở đây phải tu tập cụ thể rõ ràng, bằng chứng rõ ràng, không thể nói dối được, mà không để bị ai lừa đảo chúng ta. Đâu có điên gì Thầy để nhục thân đây mà ngồi như cái tượng Phật này, để rồi ngoài kia người ta làm cửa người ta lấy tiền. Thầy không làm điều đó. Và đồng thời máy con thấy nhục thân Thầy, Việt Nam mình có người để như vậy mới gọi là thiên định. Thiên định gì, thiên định nằm dưới hầm kia tịnh chỉ hơi thở mới thiên định chớ. Thiên định gì để cái nhục thân này, bất tịnh như thế này, bộ thân Thầy sạch sẽ lắm sao? Cả bao nhiêu cái sự bất tịnh nó gồm vô đây chứ phải, cho nên nó vô thường. Thôi hôm nay riêng máy con được nghe như vậy rồi máy con vào ăn cơm, rồi máy con về. Rồi mai mốt, người nào muốn tu thì về đây Thầy dạy học đạo đức. Nhứt là gần đây cô Út sẽ mở cái lớp trường học để dạy đạo đức, Thầy sẽ cho quý Thầy đứng ra dạy hoặc Thầy đứng dạy đạo đức máy con. Trong khi máy con dự nửa tháng hoặc một tháng. Học đạo đức lợi ích cho máy con chứ. Cái này là điều kiện cần thiết, bởi vì đạo đức Nhân bản mà, cái gốc của con người máy con không thông suốt làm sao máy con làm con người được, cho nên máy con phải về học. *Do đó máy con về học thì máy con sẽ thông suốt. Thông suốt thì máy con sẽ không làm khổ mình khổ người thì đó là hạnh phúc giải thoát rồi. Đây là bước đầu. Cho nên đức Phật nói Pháp ta không có thời gian đến để mà thấy. Học đạo đức không máy con cũng giải thoát rồi. Nhưng giải thoát ở cái tâm. Còn cái thân chưa giải thoát đâu. Cái thân phải đi vào thiên định mới giải thoát. Các con hiểu chưa?*

Xá Thầy thôi con, xá được rồi. Mai mốt tu máy con sống đạo đức là máy con xá Thầy. Cái điều đó là máy con đền ơn Thầy. Còn máy con lạy Thầy nhiều mà máy con đụng ai máy con chửi mắng người ta thì chắc chắn Thầy sẽ khổ lắm. Hiểu hông máy con? Cho nên vì vậy máy con thương Thầy thì máy con phải sống đạo đức, không làm khổ máy con, không làm khổ người khác thì đó là máy con đã đánh lễ Thầy, máy con đã đền đáp công ơn Thầy ... Rồi...Máy con đứng dậy, Thầy chào máy con đặng Thầy ra. Thầy xin chào tạm biệt máy con. Con về ăn cơm... Xá Thầy thôi, Thầy đã dặn rồi, đừng có đánh lễ Thầy, máy con xá Thầy thôi nghen. Rồi, bắt đầu máy con về máy con phải thiện, không làm khổ mình khổ người là máy con đã đánh lễ Thầy rồi. Các con nhớ ai chửi, mình làm thinh là đánh lễ Thầy, nhớ chưa? Đừng có giận họ, thương họ thì đó là đánh lễ Thầy. Vậy thôi xá Thầy được rồi máy con, đừng có đánh lễ Thầy.